

CORNEL BÎRSAN

**VIAȚA ȘI FAPTELE LUI VLAD
DRACULEA**

“...atunci când un om sau un domn este puternic și tare, poate face pace cum vrea el; dar, când este fără putere, unul mai tare va veni asupra lui și va face cu el ce va voi.”

Vlad Draculea, scrisoare, 10 septembrie 1456

Mahomed al II-lea despre Vlad Draculea: „nu poate (el, Mahomed) să ia țara unui bărbat care face lucruri așa de mari” și care „ar fi vrednic de mai mult”...

Laonic Chalcocondil-Expuneri Istorice

“Iar când a purces asupra turcilor, astfel a grăit către întreaga lui oștire:

- Cel care gândește că va muri să nu vină cu mine, ci să stea aici!”

Skazanie o Drakule Voevode (Povestire despre Voievodul Dracula)

“Iar, dacă vom ajunge, ferească Dumnezeu, la un capăt rău, și va peri tărîșoara aceasta nici Măria Ta nu vei avea folos și înlesnire de așa ceva, pentru că va fi spre paguba Creștinătății întregi.”

11 februarie 1462, scrisoarea lui **Vlad**

Draculea către **Matei Huniade**.

(Vlad Draculea)“fugind din ghiarele leului (Mahomed al II-lea, n.n.), a ales ghiarele unei păsări de pradă (Matei Huniade, n.n.).”

Tursun-bei - Tarih-i Ebu-l Feth-i Sultan Mehmed-Han

CUPRINS

PARTEA I-A – VLAD DRACULEA (1531-1476/77)

Cuvânt înainte – prof.dr.Romeo A.Popa / 9

- Vlad Draculea sau Vlad Țepeș ? / 15
- Cum arăta Vlad Draculea ? / 19
- Cronologie / 31
- Viața și faptele lui Vlad Draculea / 43
 - Origini
 - 1431-1442 Copilăria / 45
 - 1442-1448 Ostatic la turci / 48
 - 1448 Prima domnie a lui Vlad Draculea / 52
 - 1448-1451 Anii de pribegie în Moldova / 53
 - 1451-1452 Anii de pribegie în Transilvania / 55
 - 1452-1455 Anii de pribegie în Moldova. Anastasia Maria Mușat-Holszanska, prima soție a lui Vlad Draculea / 56
 - 1455-1456 Anii de pribegie în Transilvania / 57
 - 20 august 1456 - Domn a Țării Românești, pentru a doua oară ! / 58
 - 1456-1457 Care au fost motivele pentru care Vlad Draculea a fost etichetat drept tiran, crud, sanguinar, necruțător și malefic ? / 60
 - 1456 – 1457 Relațiile lui Vlad Draculea cu Regatul Maghiar / 64
 - 1457 Ștefan cel Mare și Moldova / 68
 - 1456-1460 București, noua capitală a Țării Românești / 69
 - 1458 (24 ianuarie) Matei Huniade, Rege al Ungariei / 73
 - 1458 Primul conflict militar dintre Vlad Draculea și Mohamed al II-lea / 75
 - 1458 Vlad Draculea și conflictul politico-militar din Ungaria. Ilona Szilágyi de Horogszeg, a doua soție a lui Vlad / 76

- 1459-1460 Conciliul de la Mantova și cruciada creștină / 78
- 1459-1460 Basarab Laiotă și Dan cel Tânăr pretendenții la scaunul Țării Românești, susținuți de sașii transilvăneni / 81
- 1460 (aprilie-octombrie) Transilvania prin foc și sabie! / 85
- 1459-1460 Discordia dintre Vlad Draculea și Ștefan cel Mare / 88
- 1459-1460 Relațiile lui Vlad Draculea cu turcii / 90
- 1461 "În cele din urmă afurisitul acela a devenit îngâmfat și și-a închipuit că este satana." / 94
- 1461 (august-decembrie) "Eu am devenit dușman cu turcul" / 98
- 11 februarie 1462 - Scrisoarea lui Vlad Draculea către Matei Huniade / 105
- 1462 (iarna-primăvara) Organizarea campaniei lui Mohamed al II Cuceritorul în Țara Românească / 108
- 1462 (ianuarie-aprilie) Relațiile "defecte" ale lui Vlad Draculea cu Matei Huniade și Ștefan cel Mare / 109
- 1462 (aprilie-iunie) Invazia otomană în Țara Românească / 111
- 1462 (16-17 iunie) - Atacul de noapte de la Târgoviște. "Cel care gândește că va muri să nu vină cu mine, ci să stea aici !" / 114
- 1462 (19 iunie) – Mahomed al II-lea Cuceritorul în fața porților Târgoviștei / 121
- 1462 (15-29 iunie) – Mahomed al II-lea Cuceritorul, Ștefan cel Mare și Radu cel Frumos versus Vlad Draculea / 123
- 1462 (iulie-octombrie) – Războiul fratricid dintre Vlad Draculea și Radu cel Frumos / 126
- 1462 (noiembrie) – Starea de fapt a Regelui Ungariei / 127
- 1462 (26 noiembrie) – Arestarea lui Vlad Draculea de către Matei Huniade / 130

- 1462-1467 Vlad Draculea prizonier al Regelui Ungariei / 133
- 1467-1474 Vlad Draculea beneficiar al "dreptului feudal de azil" în Regatul Ungar / 135
- 1474 - 1475 – Vlad Draculea în Transilvania / 135
- Solia lui Ștefan cel Mare la Andrea Vendramin, dogele Veneției / 137
- 1476 – Războinicul Vlad Draculea / 139
- A treia Domnie a lui Vlad Draculea și sfârșitul său (decembrie 1476/ianuarie 1477) / 142
- În loc de epilog, o poveste de dragoste ! / 147

PARTEA II-A – POVESTIRI, CRONICI ȘI LEGENDE DESPRE VLAD DRACULEA

- Povestirile germane despre Vlad Draculea / 153
 - Parte introductivă
 - Geschichte Dracole Waide (Povestea voievodului Dracula) / 161
 - Von ainem wutrich der hies Trakle waida von der Walachei (Povestire despre un tiran numit Dracula, voievod al Valahiei) de Michael Beheim / 168
- Povestirile rusești despre Vlad Draculea / 185
 - Parte introductivă / 185
 - Skazanie o Drakule Voevode (Povestire despre Voievodul Dracula) / 186
- Memoriile unui ienicer – Constantin Mihailovici din Ostrovița / 196
 - Parte introductivă
 - Despre voievodul valah Dracula...
- Letopisețele Țării Românești / 201
 - Parte introductivă
 - Letopisețul Istoria Țării Rumânești de când au descălecat pravoslavnicii creștini – Constantin Cantacuzino Stolnicul
 - Istoriile Domnilor Țării Românești, 1290-1688 – Radu Popescu / 202
- Johann Filstich – Încercare de istorie Românească / 203

- Parte introductivă
- Vladislav Tepeșul, primi nume de călău,...
- Laonic Chalcocondil – Expuneri istorice. Creșterea puterii turcești, căderea Împărăției bizantine și alte istorii despre felurite țări și popoare / 204
 - Parte introductivă
 - Expuneri Istorice / 205
- Şemseddin Ahmed bin Suleiman Kemal-Paşa-Zade (Ibn Kemal) – „Tevarih-i al-i Osman” / 218
 - Parte introductivă
 - Tevarih-i al-i Osman (Istoriile dinastiei otomane)
- Enveri – „Düsturname-i Enveri” / 230
 - Parte introductivă
 - Düsturname (Cronica vizirului)
- Aşîk-Paşa-Zade – „Tevarih-i al-i Osman” / 233
 - Parte introductivă
 - Tevarih-i al-i Osman (Istoriile dinastiei otomane)
- Tursun-Bei – “Tarih-i Ebu-l Feth-i Sultan Mehmed - Han” / 237
 - Parte introductivă
 - Tarih-i Ebu-l Feth-i Sultan Mehmed-Han (Istoria sultanului Mehmed-Han, părintele cuceritor)
- Vlad Tepeș, Domnul Țării Românești, povestiri de Petre Ispirescu / 246
 - Parte introductivă
 - Povestiri de Petre Ispirescu / 247
 - Cuvântul Editorului / 257
- Bibliografie selectivă / 263

CUVÂNT ÎNAINTE

Întrebat fiind de un jurnalist român – imediat după evenimentele din decembrie 1989 – cum ar caracteriza domnia lui Vlad Tepeș în istoria noastră, Petre Țuțea dădea un răspuns absolut fascinant și plin de tâlc. Distinsul filosof român afirma cu acea ocazie că, pentru el, perioada respectivă reprezintă o etapă de timp în care „... *dormei cu punga de bani sub cap și ajunsesesi să-ți fie frică să nu ți-o furi singur !*”.

Subiectul **Vlad-vodă Drăculea** niciodată nu poate să fie epuizat, în ciuda faptului că, de-a lungul timpului, istoriografia de specialitate a înregistrat numeroase lucrări care abordează faptele voievodului Țării Românești, desfășurate pe parcursul a trei domnii. Acest adevăr are la bază o suită de motive pentru care Vlad Tepeș rămâne încă viu în conștiința românească, deși, practic, perioada amintitelor trei domnii (1448; 1456 – 1462; 1476) nu este mai mare de șase ani și câteva luni. Desigur, cea care avea să-și pună amprenta asupra imaginii domnitorului, conform cronicilor vremii, este cea de-a doua, majoritatea faptelor care i-au creat notorietatea petrecându-se în acest interval de timp.

Scrierile cu privire la cel de-al doilea fiu al lui Vlad Dracul se întrec în afirmații eterogene, între ele detașându-se *cronicile germane* ale sașilor transilvăneni și *povestirile slavone*. Analiza efectuată asupra conținutului lor narativ evidențiază, fără echivoc, faptul că serviseră unor scopuri bine definite, fiind concepute să amplifice anumite tipuri de atitudini manifestate în cadrul unor cercuri politice și nu numai, atribuite perioadei când au fost redactate. Cronicile germane expun un domnitor crud, dur, care acționează fără scrupule și în contra pondere cu preceptele creștine, un adevărat antihrist, în timp ce povestirile germane nu fac altceva decât să elogieze atitudinea voievodului, subliniind că trebuie urmată de toți viitorii conducători, dacă doresc să mențină controlul asupra țării și supușilor lor. La baza ticluirii povestirilor germane există o dublă

motivație a sașilor brașoveni, în primul rând fiind vorba despre ura manifestată de aceștia față de interdicția pe care le-o impune Țepeș în a mai face comerț la sud de Carpați, domnitorul luând măsura cu pricina după ce carele cu mărfuri ale negustorilor munteni fuseseră confiscate pe drumul Branului. Cel de-al doilea argument – poate cel mai important – este mai de grabă un răspuns pe care sașii ardeleni îl dau față de pârlolirea împrejurimilor Brașovului și a Țării Bârsei de către oastea munteană. În războiul dintre sași și Vlad Țepeș, în ciuda unei păci vremelnice în 1460, antipatia acestora avea să meargă și mai departe, ei nefiind de acord cu înțelegerea dintre domnitorul muntean și riga Mathias al Ungariei, făcând eforturi pentru ca un posibil ajutor maghiar să nu se materializeze. Sașii vor merge până într-acolo, încât vor înflori pâra către Matei Corvin, din păcate, interesele personale ale regelui maghiar fiind servite admirabil de atitudinea frunțașilor germani transilvăneni. Fiul marelui Iancu, obligat să justifice în fața papei refuzul de a nu-l ajuta pe Vlad Țepeș în 1462, va fi nevoit să ia de bune spusele sașilor, dar mai cu seamă cele scrise în cronicile acestora în care îl denigrau pe Drăculea. Faptul că în relatările germane se vorbește despre un om al diavolului, un anticreștin etc., care ar fi urmat să primească 100.000 de piese din aur de la Sfântul Scaun, va încuraja pe dușmanii lui Țepeș să continue campania de defăimare a marelui voievod. Au mers până acolo încât vor ticlui celebra scrisoare adresată sultanului Mehmet al II-lea de către Țepeș (în total au fost trei plăsmuiri: una trimisă sultanului, alta marelui vizir și cealaltă domnului Moldovei), prin care domnitorul își cerea iertare că ridicase țara împotriva stăpânitorului otoman, oferind, ca gest al bunăvoinței, deschiderea granițelor Țării Românești pentru o eventuală invazie otomană asupra Ungariei. Că scrisorile reprezintă un fals ordinar, s-a demonstrat în decursul anilor de cercetare, unul dintre motivele care au stat la baza acestui argument fiind locul de redactare, localitatea *Rothel* neexistând în realitate. Am putea să mai adăugăm și alte motive, însă din pricina spațiului îngust al expunerii noastre, nu ne permitem acest lucru...

Istoriografia românească găsește autoritatea lui Vlad Țepeș pe deplin justificată, Valahia venind după o perioadă îndelungată de incertitudini politice în plan intern, timp în care la sud de Dunăre puterea otomană se consolidase tot mai mult. Fiul lui Vlad Dracul apare în fața istoriei ca un conducător ce încercă să reînnoade o veche tradiție politică românească, pe care bunicul său, Mircea cel Bătrân, o promovase cu destul succes, premisele domniei fiind expuse destul de clar în paginile scrisorii adresată brașovenilor în septembrie 1456. Vlad Drăculea a fost conștient că apărarea țării în exterior nu se putea realiza fără controlul asupra politicii dinlăuntru, motiv pentru care împletește consolidarea autorității centrale asupra clasei boierești, cu o serie de măsuri pe care le ia în domeniul social și comercial. În viziunea sa, o societate sănătoasă și un sistem economic eficient, bazat cu precădere pe schimburile de produse, puteau garanta țării stabilitatea necesară în vederea luptelor cu păgânii. Acestea au fost principalele argumente ale lui Țepeș pentru a asigura Țării Românești un viitor cât mai sigur aici, la gurile Dunării, domnitorul fiind de acord cu planul antiotoman românesc, la care fusese invitat să adere de protectorul său, Iancu de Hunedoara, în preajma bătăliei cu turcii de la Belgrad (1456).

Vlad-voievod Drăculea a încercat să coopteze în coaliție și state europene, dând asigurări că turcii pot fi învinși (la fel ca și vărul său, Ștefan cel Mare, mai târziu), siguranță bazată pe faptul că, trăind o perioadă bună de timp în Imperiul otoman, cunoștea obiceiurile și modul de luptă al acestora. Din păcate, la fel cum istoria avea să consemneze și cu alte ocazii, Occidentul era interesat de cu totul alte probleme, ceea ce avea să faciliteze înaintarea otomană în secolele viitoare, chiar până în inima Europei (sec. XVI). În atare condiții, faptele voievodului muntean în plan extern sunt cu atât mai elogioase, cu cât ne dăm seama că ele s-au bazat exclusiv pe efortul intern, fără ajutor din afară.

Domnitorul Vlad Țepeș apare posterității având o atitudine și un curaj dezarmante în fața cuceritorului Constantinopolului și

poate că tocmai din această pricină, a disproporției forțelor angajate la gurile Dunării, Occidentul să fi fost „încurajat” în a promova o indiferență aproape totală față de Balcani. Dezinteresul cu privire la Dunărea de Jos nu reprezenta un caz singular, istoria demonstrând că occidentalii erau predispuși la un asemenea comportament, fiind de notorietate eșecul periplului împăratului Manuel al II-lea Paleologul pe la curțile regale europene, la începutul secolului al XV-lea. Urmărind să canalizeze oștile Occidentului spre Bizanțul împresurat de otomani, suveranul se va întoarce în capitala basileilor cu o concluzie dureroasă, aceea că statele occidentale manifestă atitudini cu totul diferite față de interesele imperiale, mergând până acolo încât chiar se dorea dispariția centrului religios ortodox bizantin, în avantajul Sfântului Scaun catolic de la Roma. În contextul luptei antiotomane inițiată de Țepeș, nu putem să nu remarcăm atitudinea Ungariei, care a preferat să nu-i dea ajutor în campania din 1462 (trei luni i-a luat lui Matei Corvin să ajungă din Buda în sudul Transilvaniei, timp în care deja, de două luni, se instalase Radu cel Frumos ca domn la Târgoviște), viitoarele politici păguboase, internă și externă (vezi comportamentul binevoitor față de turci, ori atitudinea de după suprimarea mișcării sociale a lui Gh. Doja și dezastrul de la Mohacs), conducând la dispariția statului maghiar de pe harta Europei pentru mai bine de 400 de ani. În aceste condiții, putem afirma, fără echivoc, faptul că domnitorii celor două țări românești au fost îndreptățiți să atragă atenția occidentalilor că problema românească la Dunăre vizează întreaga Europă. Însă, în timp ce semiluna păgână amenința lumea creștină, Europa Occidentală, la adăpostul distanței, prefera să promoveze valorile incontestabile ale Renașterii și Umanismului, dar și să dea curs războaielor dintre vecini, conflictelor dinastice ori luptelor între puterea centrală și seniorii locali, măcinându-și forțele în interminabile confruntări creștine.

În timp ce occidentalii foloseau, pentru a se lupta între ei, armate de 5.000 până la 8.000/10.000 de oșteni, voievozii români chemau la lupta antiotomană întreaga țară, opunând zecilor de mii de

turci între 15.000 și 40.000 de țărani, târgoveți ori slujitori domnești. Fără teama de a greși, putem spune că valorile renascentiste europene, chiar întregul patrimoniu cultural occidental, au fost apărute – ba chiar salvate – și de eforturilor românești antiotomane inițiate la Dunărea de Jos, la loc de cinste figurând faptele lui Vlad Țepeș. Domnitorul muntean a dat dovadă de o inteligență militară deosebită pentru acele vremuri, împletită cu un puternic spirit martiric de luptă, dacă ne gândim că și-a riscat propria viață atunci când a intrat în cortul sultanului, aflat în mijlocul taberei otomane de lângă Târgoviște. Calitățile de bun organizator și administrator al țării se conjugau cu o eficiență aproape dezarmantă în a lua hotărâri imediate, menite să-i atragă avantaje militare, iar asta nu-i puțin lucru. Reamintind că în 1462 avea în față aproape 100.000 de otomani, conduși de cuceritorul Bizanțului, Vlad Țepeș este printre puținii lideri europeni care au pus în practică „războiul psihologic”, în cazul său, cu rezultate majore. După tot ceea ce a făcut în luna iunie a anului 1462, Laonic Chalcocondil spunea că l-a auzit pe Mehmet al II-lea dând ordin resturilor armatei otomane să se întoarcă la Constantinopol, deoarece el „nu poate lua țara unui asemenea bărbat, ce face asemenea fapte”. Din păcate, fapta lui Vlad Țepeș Drăculea nu avea să fie dublată și de un ajutor al Europei Occidentale creștine...

Lucrarea pe care o propune azi autorul Cornel Bîrsan este de salutat, aceasta – cu proporțiile de rigoare – înscriindu-se pe o linie tradițională existentă în istoriografia noastră, de excepție am zice, dacă ne gândim numai la A. D. Xenopol, Nicolae Iorga, Nicolae Stoicescu și exemplele pot continua. Făcând apel la înțelegerea unora, care poate au impresia că am asociat prezentul studiu unor lucrări consacrate din patrimoniul cultural al istoriei neamului nostru, venim și afirmăm că nu am avut în intenție o atare situație, dar spunem că asemenea eforturi, ca cele depuse de Cornel Bîrsan, autorului cărții, sunt de apreciat și sunt încurajatoare, mai cu seamă dacă ne gândim care este azi percepția contemporanilor față de Vlad Drăculea, voievodul nostru.

Deși majoritatea studiilor dedicate lui Vlad Țepeș fac diferența între realitatea faptelor voievodului și gândirea păguboasă – chiar bolnavă – a unora, aflați în căutare de senzațional, ori avantaje comerciale și materiale, există în continuare o parte a consumatorilor de istorie ce mai „alunecă” și azi pe o pantă periculoasă în ceea ce-l privește pe domnitorul muntean. Fondul de carte atribuit bibliotecilor cuprinde la zi numeroase lucrări unde se prezintă adevărata dimensiune istorică a faptelor lui Drăculea-voievod, și totuși, constatăm cu amărăciune, că unii încă preferă să speculeze și să trateze la modul senzațional, fantastic, datele ce-l privesc. Acesta este motivul pentru care am acceptat să-mi expun impresiile aici și acum, deoarece, în actualul stadiu al lucrurilor, noi suntem de părere că orice demers istoriografic ce vine să prezinte date despre marele nostru voievod, trebuie să fie salutat și întreținut.

Pentru că te-ai gândit să contribui și tu la curățirea imaginii istorice a lui Vlad Țepeș, te felicit, dragă domnule și prietene, Cornel Bîrsan !

Prof. dr. Romeo A. Popa,
Drobeta Turnu Severin, 28 iulie 2

VLAD DRACULEA, SAU VLAD ȚEPEȘ ?

Domnul Țării Românești în documentele emise între anii 1457-1462, se numea pe sine, “Vlad, fiul bătrânului Vlad Voievod”, precum și tatăl său Vlad Dracul care se semna în documentele cancelariei domnești cu numele de “Vlad, fiul lui Mircea Voievod”. În scrisorile atîngătoare de Domnul Țării Românești, Matei Corvin îl numea “Wlad Voievod”. Într-o scrisoare datată 2 aprilie 1459, Dan cel Tânăr, pretendent la scaunul Munteniei, scriind brașovenilor îl numește pe Vlad, pur și simplu “Dracul Voievod” !

Într-un raport scris de Ladislau, omul de curte a lui Vlad, din 7 august 1476, urmare drumului făcut în Moldova în ajunul bătăliei de la Valea Albă (26 iulie 1476), acesta îl numește pe domnitor, “Draculea”.

Cronicarul grec Mihail Ducas (n.cca.1400-d.cca.1470) scriind despre urcarea pe scaunul Țării Românești a lui Vlad Dracul, 1437, îl numește pe acesta Dragulios: “Căci numele Dragulios se și tălmăcește cu rău și viclean”¹. De ce era rău și viclean Vlad Dracul ? Deoarece avusese curaj să se ridice împotriva sultanului Murad al II-lea (1421 - 1451).

Cronicarul Nicolaos (Laonic) Chalcocondil (n.cca.1430-d.cca.1470), contemporan cu Vlad, îl numește pe acesta “Vlad, fiul lui Draculea”. Cronicarul turc Tursun-bey (n.cca.1420-d.cca.1500) îl numește pe Vlad “Kazıklı”, adică “Țepeș”, de la țepa folosită de acesta pentru a-și executa inamicii. Un alt cronicar turc, Aşîk-paşa-Zade îl numește pe Domnul Țării Românești “Voievodul Kazıklı” sau “Dracul-oglu” adică, “fiul Dracului”.

Ienicerul turc Constantin Mihailovici (n.1435-d.1501), participant la campaniile lui Mahomed al II-lea în Țara Românească, în memoriile sale, scrise după anul 1490, îl numește pe Vlad, “Dracul cel Tânăr” sau “Dracula”

¹Scriptores Byzantini I: DUCAS – Istoria turco-bizantină (1341-1462), (traducere Vasile Grecu), Ed.Academiei R.S.R., 1958, p.252

Peste ani, arhiepiscopul de Strigoniu și vicerege al Ungariei, Antonio Verancsics (n.1504-d.1573) numindu-l pe Vlad Draculea, „viteazul principe Dragula”, încerca să explice etimologia acestui cuvânt.”Astfel și Dragula e un diminutiv de mângâiere de la Drago, cea ce înseamnă <<cel drag>> din care cauză dacă s-ar îngădui, pe latinește ar trebui să se spună Charulus (carus=scump).“²

Verancsics bun cunoscător al limbii române, și a faptelor strălucite ale lui Vlad Draculea, aferent și de acuzațiile aduse domnitorului de către sași și creștinii catolici, refuza echivalarea numelui acestuia cu termenul de “drac” insinuând, în mod subtil, că numele voievodului a fost de fapt “Vlad cel Drag” ! Este primul apărător al memoriei lui Vlad Draculea, și poate singurul, pentru un timp extrem de îndelungat. Însuși marele umanist de origine română, Nicolae Olahus (n.1493-d.1568) îl considera pe Vlad Draculea, “tiran”, chiar dacă în mod confuz, ulterior avea să afirme că era rudă cu Mihnea cel Rău (1508-1509), fiul lui Vlad Draculea !

În realitate numele de “Dracul” cu varianta ulterioară “Dracula” provine de la un ordin cavaleresc.

Ordinul Dragonului a fost înființat în anul 1408 (12 decembrie) de către Sigismund de Luxemburg, având ca rol principal protejarea creștinătății de amenințarea otomană. Simbolul Ordinului era un dragon cu coada încolăcită în jurul gâtului, având pe spate o frunză-armură ale cărei nervuri sunt stilizate sub forma unei cruci. Adoptarea imaginii grafice a dragonului este oarecum ciudată în credința creștină, mai ales că Sfântul Gheorghe, unul dintre patronii ordinului, este reprezentat ucigând un balaur. Posibil ca acest dragon să fi derivat din stindardul de luptă al dacilor, adoptat ulterior și în țările nord europene, printre care și Germania și Anglia.

Deviza adoptată a Ordinului a fost: q[uam] misericors est deus iustus patient (o, cât de răbdător este dumnezeul nostru).

²Călători străini despre țările române, vol.1, Ed.Științifică București, 1968, p.400

Membrii fondatori ai Ordinului Dragonului au fost: Sigismund de Luxemburg, Eberhard de Lorraine, Episcop de Zagreb, Ștefan Lazarevici al Serbiei, Alfons al Aragonului și al Neapolelui, Vladislav II Jagello, Vitold, Ernest de Austria, Cristof al III-lea al Danemarcei, Pippo Spano, Perényi Emeric, cancelar al Universității din Praga și baronul Mihail Garai.

La 8 februarie 1431, la Nürenberg, Vlad, fiul lui Mircea cel Bătrân a fost primit în Ordinul Dragonului, urmare recomandărilor făcute de Sigismund de Luxemburg.

Membrii Ordinului, purtau două mantii distinctive suprapuse, una de culoare roșie, peste care se afla o alta, de culoare verde, iar la gât – un colan, de care atârna un medalion de aur pe care era gravat dragonul-simbolul ordinului.

Ținuta impresionantă, pentru acele vremuri în Țara Românească, a lui Vlad, fiul lui Mircea cel Bătrân, și mai ales denumirea latină a Ordinului, Societas Draconistrarum, precum și considerentul unor boieri că domnitorul adoptase o religie catolică ezoterică, părăsind ortodoxia, i-a făcut pe aceștia să-l numească în secret, “Dracul” ! Nume difuzat și în popor, sub care va fi pomenit ulterior și în toate izvoarele documentare, atât el, cât mai ales fiul său Vlad Draculea.

Din timpul prizonieratului său impus de Matei Corvin, Vlad Draculea, începe să se semneze cu numele de “Wladislaus Dragwlya” (scrisoare din 4 august 1475) sau “Ladislaus Drakulya” (scrisoare din august 1476); la rândul său, Regele Ungariei, pomenindu-l în scrisori sub numele de “Drakwlye” (scrisoare din 21 septembrie 1475).

La 21 iulie 1476, vice-voievodul Ardealului, Ștefan Erdélyi solicită brașovenilor să-și trimită contingentul militar, la Turda, sub comanda lui Ștefan Báthory și Ladislaus Drakula ! În anul 1477, la 5 ianuarie, Ștefan cel Mare, solicită ajutor militar brașovenilor pentru